

FICTION
CONNECTION

COLECȚIE COORDONATĂ DE
Magdalena Mărculescu

Marc Levy

Orizontul meu, iubirea

Traducere din franceză de Aliza Peltier

„Nimic nu e mai iminent decât imposibilul.“

Victor Hugo

Hope

În depărtare se auzi o sirenă.

Cu fața lipită de fereastră, Josh trase adânc aer în piept. Privirea îi rătăcea pe fațadele din cărămidă ale cartierului în care el și Hope se mutaseră cu un an în urmă.

O licărire de lumini albastre și roșii își făcu apariția pe bulevardul pustiu și se apropie învăluind toată încăperea atunci când furgoneta se opri în fața ușii de la intrarea în clădire.

De-acum, fiecare secundă era numărată.

— Josh, va trebui să încep..., imploră Luke.

Să se întoarcă și să contemple chipul femeii pe care o iubea era peste puterile lui.

— Josh, șopti Hope în timp ce acul îi pătrundea în venă, nu te uita, nu-i nevoie. Tăcerile noastre ne-au fost întotdeauna de ajuns.

Josh se apropie de paț, se aplecă spre Hope și o sărută. Ea își întredeschise buzele livide.

— A fost un privilegiu să te cunosc, Josh dragule, îi zise ea zâmbindu-i și închise ochii.

Cineva bătu la ușă. Luke se ridică și lăsă echipa să intre: doi brancardieri și un medic care se năpusti la căpătâiul lui

Hope ca să-i ia pulsul. Își scoase din geantă o încălceală de cabluri și electrozi, i le puse pe piept, la încheieturile mâinilor și la glezne.

Medicul se uită la traseele de pe banda de hârtie și le făcu un semn celor doi brancardieri. Apropiară targa și o ridicară pe Hope ca s-o așeze pe o saltea de gheață.

— Trebuie să ne grăbim, zise medicul.

Josh îi privi când o luară pe Hope, ar fi vrut să plece cu ei, dar Luke îl ținu de braț și îl trase spre fereastră.

— Chiar crezi că avem sorți de izbândă? oftă el.

— În ceea ce privește viitorul, răspunse Luke, habar n-am, dar în seara asta am făcut imposibilul.

Josh se uită în jos la stradă. Brancardierii băgau targa în furgonetă, medicul se urcă și el și închise portierele.

— Dacă doctorul și-ar fi dat seama de ceva... n-o să știu niciodată cum să-ți mulțumesc.

— Voi doi sunteți ucenicii vrăjitori, rolul meu nu va fi fost așa de important. Și apoi, puținul pe care l-am făcut pentru ea l-am făcut.

— Ce-ai făcut tu era esențial.

— După teoria ei... și numai viitorul o să ne spună ce și cum, dacă o să-l mai apucăm.

1.

— De ce te tot ponegrești? E incredibil că o fată ca tine nu are într-un asemenea hal încredere în sine. Sau e o stratagemă.

— Ce soi de stratagemă? Numai tu poți să spui asemenea tâmpenii.

— Poate că e o modalitate prin care încerci să îți se aducă laude.

— Vezi că am dreptate! Dacă-ai fi frumoasă, nu te-ai gândi că am nevoie să mi se aducă laude.

— Mă enervezi, Hope. Și apoi, irezistibilă în cazul tău e mintea ta. Ești cea mai haioasă fată pe care o cunosc.

— În general, când un băiat spune despre o fată că e haioasă înseamnă că e urâtă.

— Aha, pentru că nu poate fi drăguță și haioasă în același timp? Dacă ai fi îndrăznit să zici așa ceva, m-ai fi acuzat de sexism și machism.

— Și că ești un mare dobitoc — dar eu, eu am dreptul s-o spun. Așa deci, cum e Anita asta?

— Care Anita?

— Fă pe niznaiul!

— Dar nu eram împreună! Aveam locuri alăturate în sală și doar am schimbat câteva păreri despre film.

— Ați schimbat câteva păreri despre un film al cărui scenariu se rezumă la o cursă de urmărire de un ceas și douăzeci de minute și o patetică strângere în brațe la sfârșit?

— Nu mă lași să lucrez!

— A trecut o oră de când te tot holbezi la bruneta așezată în fundul bibliotecii, nu vrei să mă duc să-ți pledez cauza? Pot să-i cer numărul de telefon, s-o întreb dacă-i nemăritată și să-i spun despre colegul meu că ar pofti s-o ducă să vadă un film de autor. *La grande bellezza* sau vreo capodoperă de Visconti ori poate chiar un Capra de demult...

— Chiar lucrez, Hope, și nu-i vina mea dacă tânăra se află în câmpul meu vizual atunci când mă gândesc.

— Sunt de acord cu tine, nu-i poți reproșa legii gravitației că unui om îi cade cineva cu tronc. Și la ce te gândești?

— La neurotransmițători.

— A! Noradrenalină, serotonină, dopamină, melatonină..., turui Hope pe un ton ironic.

— Mai taci și ascultă-mă o clipă. Neurotransmițătorilor li se recunoaște puterea de a mobiliza creierul la anumite acțiuni, de a potențializa atenția, memoria, de a ne influența ciclurile de somn, comportamentele alimentare sau sexuale... Melatonina, de exemplu, joacă un rol în depresia hibernală...

— Dacă poți să-mi spui care neurotransmițător joacă un rol în depresia estivală, în momentul în care trebuie să încapi în costumul de baie, te propun pentru Nobel.

— Și dacă moleculele acestea ar funcționa în ambele sensuri? Dacă neurotransmițătorii ar strânge informații despre efectele pe care le provoacă în timpul vieții noastre? Imaginează-ți că ar acționa ca niște particule de memorie vie care ar aduna tot ce-am experimentat, ceea ce ne modelează și schimbă caracterul. Nimeni nu știe unde se află în

creierul nostru sediul conștiinței, ceea ce face din fiecare dintre noi o ființă unică. Presupune atunci că, asemenea unei rețele de servere informatice care ar conține o fabuloasă bază de date, neurotransmițătorii ar forma rețeaua în care ni s-ar situa personalitatea.

— Nemaipomenit! Ba chiar genial! Și cum ai de gând să dovedești toate astea?

— De ce crezi tu că studiez neuroștiințele?

— Ca să seduci fetele și sunt sigură că primul profesor căruia îi vei vorbi despre ideile tale revoluționare îți va propune să te-apuci de drept sau de filosofie, orice i-ar îngădui să nu te mai aibă printre studenți.

— Dar dacă am dreptate, tu îți dai seama de implicații?

— Dacă presupunem că teoria asta îndoielnică a ta e fundamentată și dacă ne imaginăm că o să reușim într-o bună zi să decodăm informațiile conținute de aceste molecule, am putea accede la un moment T al memoriei unei ființe umane.

— Nu numai, am putea și s-o copiem și, de ce nu?, să transferăm conștiința unui om spre un calculator.

— Mi se pare o idee îngrozitoare și apoi, de ce-mi vorbești tu mie despre asta?

— Pentru că lucrăm împreună la acest proiect.

Pe Hope o pufni un hohot de râs pentru care vecinii lor de masă o certară din priviri. Râsul lui Hope îl înveselea mereu pe Josh. Chiar și atunci când ea râdea pe seama lui, așa cum o făcea adesea.

— Oferă-mi mai întâi ceva de mâncat, șopti ea, și nu o chestie indigestă livrată acasă, mă refer la un restaurant adevărat.

— Dacă cina în oraș poate s-aștepte... acum sunt lefter, dar o să fac rost de ceva bani la sfârșitul săptămânii.

- Taică-tău?
- Nu, meditațiile la științe pe care i le dau unui tembel ai cărui părinți se îndârjesc să creadă că o să facă într-o bună zi o facultate demnă de acest nume.
- Ești snob și rău. O să plătesc cu nota.
- În asemenea condiții, sunt de acord să te invit la cină.

*

Josh o cunoscuse pe Hope în prima lor lună în campus. Era la începutul toamnei, el și Luke fumau o țigară de un soi nu prea licit pe un colț de peluză, în timp ce-și povesteau necazurile în amor. Câțiva metri mai încolo, Hope își citea cursurile, sprijinită de trunchiul unui cireș.

Cu voce tare și limpede, întrebase dacă cineva are vreo boală incurabilă care să justifice folosirea medicinală a unei substanțe psihotrope în aer liber.

Luke se ridicase, încercând să afle dacă vocea era a unui profesor sau a unei studente și, în timp ce scruta împrejurimile, Hope își fluturase brațul. Apoi, suflând peste bretonul care îi acoperea fruntea, își dezvăluise ochii, iar Luke fusese fermecat.

— Tu îmi pari în formă, trag dară concluzia că pe moarte e prietenul tău de-acolo, care s-a tolănit să numere stelele ziua-n amiaza mare, deși de vină e, fără îndoială, tutunul vostru jamaican, chiar și eu mă simt ciudat.

— Vrei să ni te-alături? întrebase Luke.

— Mulțumesc, dar mi-e și-așa greu să mă concentrez. Grație sclipitoareii voastre conversații despre stirpea feminină, de-o jumătate de oră încoace tot citesc același rând. E incredibil câte tâmpenii pot să debiteze băieții de vârsta voastră despre femei.

— Dar ce citești tu așa de interesant?

— *Malformații congenitale ale sistemului nervos central*, de profesorul Eugene Ferdinand Algenbruck.

— „E o față drăguță, subțirică și fără fasoane, făcută din cap până-n picioare ca să supraviețuiască.“ *Despre ce vorbim când vorbim despre iubire*, de Raymond Carver. Fiecare cu cartea lui de căpătâi, nu-i așa? Dar nu vrei tu să ne luminezi despre stirpea feminină, e un mister mai de nepătruns decât patologiile cortexului cerebral și mult mai pasionant.

Hope se uită circumspectă la Luke, își închise cartea și se ridică.

— Anul întâi? îl întrebase ea alăturându-i-se.

Josh înaintase ca să o salute, ea tăcuse, mulțumindu-se să se uite țintă la mâna pe care i-o întindea. Surprins că nu i-o întindea și ea pe a ei, el se așezase la loc.

Lui Luke nu-i scăpase nimic din felul în care se uitaseră unul la celălalt, din lumina care-și făcuse apariția în ochii lui Hope și, deși îl fascina deja, înțelesese că necunoscuta nu pe el îl alesese.

Hope avea mereu să nege că se simțise cătuși de puțin atrasă de Josh în ziua aceea, dar Luke nu credea o iotă din ce-i spunea ea și amintea, de fiecare dată când subiectul ieșea la iveală, că urmarea evenimentelor îi dăduse dreptate.

La fel și Josh avea să jure că în ziua aceea nu observase nimic care să-l atragă în mod special la Hope, adăugând chiar că era una dintre fetele acelea care nu ni se par frumoase decât atunci când ajungem să le cunoaștem cu adevărat. Iar Hope n-avea să izbutească vreodată să-l facă să mărturisească dacă era un compliment sau un sarcasm.

După ce făcură prezentările, profitară de căldura unei seri de vară târzie. Cum Josh nu era prea vorbăreț, Luke se străduia să răspundă în locul lui de îndată ce Hope punea o întrebare, iar Josh se simțea cuprins de o răutăcioasă plăcere văzându-și cel mai bun prieten căznindu-se așa de rău.

*

La mijlocul toamnei, Hope, Josh și Luke formau un trio de inseparabili prieteni. La sfârșitul cursurilor, se întâlneau pe esplanada bibliotecii când vremea le-o îngăduia, în sala de lectură în zilele reci sau ploioase.

Dintre ei trei, Josh era acela care învăța cel mai puțin și primea cele mai bune note. La fiecare examen, Luke le compara rezultatele și era nevoit să admită că Josh poseda o inteligență științifică superioară. Hope îi tempera judecata, Josh era, desigur, sclipitor, dar mai ales se folosea cu nerușinare de puterea lui de seducție, atât cu profesorii, cât și cu victimele sale feminine. Îi recunoștea, în cel mai bun caz, mai multă imaginație decât aveau ei, dar mult mai puțină rigoare.

Luke măcar nu se lăsa distras de prima pereche de picioare care-i trecea prin față și, ca și-n cazul ei, prioritatea lui era să-și termine facultatea.

Într-o seară când învățau la cantină, o studentă de la o masă alăturată îl sorbea din priviri pe Josh, care nu-și refuza plăcerea de a-i întoarce ochelele pe furiș. Hope le întrerupsese micul joc propunându-i să se ducă să i-o pună gagicuței la el în cameră, în loc să se prefacă așa că învață.

— Foarte elegantă remarca, răspunsese el.

— Unu la unu, arbitrased Luke. O întrebare... De ce simțiți voi doi nevoia să vă luați mereu la harță? Ar trebui să treceți la altceva.

Și, în fața tăcerii lor, Luke adăugase:

— De exemplu, să vă cuplați.

A urmat o stinghereală de neuitat, iar Hope și-a luat nu peste mult timp tălpășița, pretextând că trebuie să-nvețe pentru examene, fapt imposibil din punct de vedere științific în prezența a doi cretini ca ei, după cum concluzionase ea plecând.

— Ce te-a apucat? a întrebat Josh.

— Am obosit să vă tot văd dându-vă târcoale ca doi adolescenți. Chestia a început să mă enerveze.

— Dar ce te bagi? Și apoi, între mine și Hope nu-i decât prietenie.

— Poate că ești mai puțin deștept decât zice lumea. Sau de-a dreptul orb ca să te păcălești într-un asemenea hal.

Josh ridicase din umeri și părăsise la rândul lui cantina.

Întors în garsoniera în care locuia împreună cu Luke, se așezase în fața laptopului ca să facă niște căutări cu care nu prea era obișnuit. După ce încercase toate pseudonimele care îi treceau prin minte, fusese nevoit să accepte realitatea, Hope era singura persoană pe care o cunoștea și care nu apărea pe internet. Discreția aceasta i se păru surprinzătoare.

A doua zi se duse să o aștepte la sfârșitul cursurilor. Străbătura aleile campusului, iar tentativele lui de a aborda subiectul rămaseră zadarnice. Hope se distră dând ocol bibliotecii fără ca Josh să-și dea seama că se întorseseră de unde plecaseră. Apoi se îndreptă spre clădirea în care se afla camera ei.

— Ce vrei, Josh? îl întreba ea într-un sfârșit.

— Să-ți țin de urât, nimic altceva.

— Ai rămas cu ceva în urmă și ai vrea să te ajut să-ți faci temele?

— N-am rămas niciodată cu nimic în urmă.

— Cum de reușești să fii la zi, cu toată vremea pe care o petreci fumând jointuri? Un mister pentru știință!

— Fac esențialul, îmi optimizez orele de învățat.

— Aș opta mai degrabă pentru o armată de micuțe laborante aflate în slujba ta.

— Mă enervezi, Hope, cu felul tău de-a mă judeca întruna. Ce părere ți-ai făcut tu despre mine?

— Că ești un supradotat, chestie care mă enervează încă și mai tare, așa că mi-e greu să accept.

Și Josh se întrebă dacă era sinceră sau ironică.

În fața căminului, Hope îi aduse aminte că accesul le era interzis băieților. Cu excepția cazului în care și-ar fi pus perucă, n-avea să treacă de holul de la intrare.

Josh puse în sfârșit întrebarea care îl adusese până acolo.

— De unde știi că nu apar pe rețelele de socializare? îi răspunse Hope.

— N-am găsit nimic.

— Deci ai căutat!

Tăcerea lui Josh valora cât o mărturisire.

— Nu zici nimic? stăruie el.

— Nu, și eu caut ce anume te-a împins să-ți pierzi atât de prețiosul timp ca să strângi informații despre mine pe internet. Nu era mai simplu să mă întreb pe mine?

— Păi, te întreb.

— Când afișăm tot ce facem, vrem să le arătăm celorlalți că viața noastră e mai frumoasă decât a lor. A mea e doar diferită, pentru că e viața mea și nu a altcuiva, așa că o păstrez pentru mine. Și apoi, nici tu nu ești pe Facebook!

— A, da? De unde știi? întrebă Josh, cu acel zâmbet care o enerva din cale-afară pe Hope.

— Unu la unu, cum ar zice Luke, răspunse ea.

— Nu-mi plac rețelele de socializare, nu-mi plac rețelele pur și simplu, sunt un singuratic.

— Ce vrei să faci mai târziu?

— Dresor de elefanți la un circ.

— Tocmai genul ăsta de răspuns mă face să cred că n-o să ne-o punem niciodată, lăsa Hope să-i scape, fără să realizeze enormitatea vorbelor sale.

Luat pe nepregătite, Josh nu avu vreme să reacționeze.

— Pentru că ție nu ți-a trecut niciodată așa ceva prin minte, poate? continuă Hope.

— Ba da, dar știam că n-o să vrei în veci de veci să ai un dresor de elefanți la tine-n pat, așa că n-am încercat nimic.

— La urma urmelor, n-am nimic împotriva elefanților... Dar asta e, n-ai fi decât a nu știu câta cucerire de pe lista mea de trofee, zise ea bătându-și pe față joc de el. Și apoi, gândește-te la ziua de mâine... Ar fi așa de penibil să-ți mărturisesc că nu trebuie să-ți faci iluzii și să sper că între noi doi ar putea fi ceva serios. Mă văd plecând în zori pe furiș în timp ce tu dormi și m-apucă de pe-acum o rușine de-mi vine să mor. Meriți ceva mai bun decât mine, pe cuvântul meu de onoare...

— Așa mă vezi tu pe mine? o întrerupse Josh. Crezi că sunt genul ăsta de tip, dezinvolt și vulgar?

— Vulgar, niciodată, dezinvolt, cu siguranță.

Consternat, Josh se îndepărtă, iar Hope se întrebă dacă nu mersese cam prea departe. Se năpusti spre el.

— Uită-te în ochii mei și jură-mi că nu ești genul ăsta de tip.

— Ești liberă să crezi ce vrei.

Josh grăbi pasul, dar Hope îl prinse din urmă și se proțăpi în fața lui.

— Lasă-mă o noapte la laborator și-o să pun la punct o pastilă pe care am să ți-o dizolv pe ascuns în cafeaua de mâine dimineață, zise ea.